

Sygn. akt: I 1 C 739/17 upr.

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 października 2017 r.

Sąd Rejonowy w Gdyni I Wydział Cywilny Sekcja d/s rozpoznawanych w postępowaniu uproszczonym
w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Ewa Kokowska-Kuternoga

Protokolant: starszy sekretarz sądowy Marta Bona

po rozpoznaniu w dniu 20 października 2017 r. w Gdyni

sprawy z powództwa (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W.

przeciwko M. B.

o zapłatę

I zasądza od pozwanego M. B. na rzecz powoda (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwotę 1589, 50 zł (jeden tysiąc pięćset osiemdziesiąt dziewięć złotych 50/100) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1.1.2016r. do dnia zapłaty;

II zasądzoną w punkcie pierwszym kwotę rozkłada na 10 rat każda po 150,00zł i jedną w wysokości 89,50zł płatnych do 15ego dnia każdego miesiąca poczynając od uprawomocnienia się wyroku z ustawowymi odsetkami w razie zwłoki w płatności którejkolwiek z rat;

III nie obciąża pozwanego kosztami postępowania.

UZASADNIENIE

Powód – (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. wniósł pozew przeciwko M. B. o zasądzenie kwoty 1589, 50 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty i kosztami procesu. W uzasadnieniu pozwu wskazał, iż na podstawie wystawionego przez siebie wyciągu z ksiąg bankowych, posiada wymagalną wierzytelność wobec pozwanego z tytułu umowy o kredyt, wynoszącą na dzień sporządzenia wyciągu, kwotę dochodzoną niniejszym pozwem. Jak wynika z uzasadnienia pozwu, wezwania do spłaty zadłużenia, kierowane na adres pozwanego, nie przyniosły efektu w postaci spłaty zadłużenia.

(pozew, k. 2-3)

W dniu 16.3.2017r Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie wydał nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym zgodny z żądaniem pozwu

(nakaz zapłaty ,k. 4)

Pozwany, M. B., złożył sprzeciw od w/w nakazu zapłaty, ze względu na to, iż chciał ugodowo rozwiązać problem i umówić się na ratalną spłatę, jednakże powód nie przystał na jego prośbę i propozycje spłaty, odmawiając wyraźniej odpowiedzi, więc w dacie wniesienia pozwu nie było po jego stronie powodów uzasadniających takie zachowanie powoda

(sprzeciw ,k . 5v-6)

Postanowieniem z dnia 21 kwietnia 2016 r. Sąd Rejonowy Lublin - Zachód w Lublinie przekazał rozpoznanie sprawy do Sądu Rejonowego w Gdyni.

(postanowienie – k. 10)

Po wpłynięciu sprawy do Sądu Rejonowego w Gdyni powód, (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W., usunął braki formalne pozwu i wniósł o zasądzenie od pozwanego M. B. o zasądzenie kwoty 1589, 50 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 1.1.2016r do dnia zapłaty oraz kosztami postępowania. W uzasadnieniu powód wskazał, że swoje żądanie wywodzi z umowy o kredyt łączącej pozwanego z powodem .

(pismo procesowe powoda – k. 17-18)

W odpowiedzi na pozew pozwany podtrzymał swoje stanowisko i uzasadnienie swego stanowiska

(odpowiedź na pozew, k. 42-46)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny :

W dniu 26.7.2011 roku (...) Bank Spółka Akcyjna z siedzibą w W. zawarł z M. B. umowę o kredyt nr (...) w kwocie 32.574 zł . Pozwany zobowiązał się do spłaty w czasie do 3.8.2015r roku kwoty kredytu w 48 ratach po: 1 rata- 961, 81 zł, potem po 870, 49 zł miesięcznie ,ostatnia rata to była kwota 888, 87 zł.

W okresie obowiązywania umowy M. B. doprowadził do powstania zaległości z tytułu zaciągniętego kredytu, co spowodowało wystawienie, w dniu 3.9.2015r, ostatecznego wezwania do zapłaty, w którym stwierdzono, iż w księgach (...) S.A., następcy prawnego (...) Banku SA w W., figuruje w stosunku do M. B. wymagalne zobowiązanie w kwocie 1601, 70 zł, Na tę kwotę składają się: należność główna- kapitał w wysokości 1582, 28 zł, odsetki umowne w wysokości 19, 42 zł.

Odpis z KRS k. 21-23, umowa o kredyt k.27-29, harmonogram spłaty, k. 26-26v,regulamin ,k.72-86, wezwanie, k. 30, elektroniczne zestawienie operacji na rachunku pozwanego, k. 24-25

Wezwanie do zapłaty zadłużenia z dnia 3.9.2015r, nie spowodowało zapłaty zadłużenia, a na skutek wniosku M. B. o rozłożenie na raty i restrukturyzacje długu, nie nastąpiło zawarcie ugody , żadne uzgodnienie, na mocy którego M. B. miał szansę wpłacać raty w wysokości , na jaką było Go stać realnie i w ten sposób dokonać zapłaty zadłużenia , do spłaty z tytułu w/w umowy z dnia 26.7.2011 r nr (...) pozostała kwota 1582, 28 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1.1.2016r do dnia zapłaty oraz kwota 7,22 zł odsetek od kapitału.

n iesporne, elektroniczne zestawienie operacji na rachunku pozwanego, k. 24-25, pismo pozwanego z dnia 26.4.2016r, k. 6v-7, 8, 8v,47-48

M. B. pracuje , zarabia ok. 2100 zł netto, nie ma nikogo na utrzymaniu, mieszka sam , miesięcznie wydaje ok 400 zł na stałe opłaty i spłatę stałych zobowiązań

wyjaśnienia informacyjne pozwanego, k. 50 –na nośniku

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów z dokumentów przedłożonych przez stronę powodową w toku postępowania oraz przyznaniu faktów przez pozwanego. Dowody uznane zostały za wiarygodne w całości, albowiem nie budzą one zastrzeżeń, co do autentyczności i prawdziwości twierdzeń w nich zawartych, tym bardziej, że

żadna ze stron, nie negowała ich mocy dowodowej. Art. 229.k.p.c stanowi, że nie wymagają dowodu fakty przyznane w toku postępowania przez stronę przeciwną, jeżeli przyznanie nie budzi wątpliwości.

W niniejszej sprawie bezspornym było ,że na podstawie umowy, zestawienia operacji na rachunku, powoda , przyznania pozwanego, zadłużenie pozwanego z tytułu zawartej umowy o kredyt, stanowi kwotę 1582, 28 zł na dzień wniesienia pozwu. Na podstawie powyższego dokumentu, powodowi należne są również odsetki ustawowe za opóźnienie od dnia 1 .1. 2016 r. do dnia zapłaty. Bezsporne jest również to, że powód zakreślił pozwanemu termin do spłaty zadłużenia do dnia 10.9.2015r, pod rygorem wypowiedzenia umowy z terminem 30-u dni w przypadku niespłacenia zaległości w terminie, więc z dniem 12.10.2015r .

Tak więc, stan faktyczny niniejszej sprawy był w zasadzie niesporny; spór między stronami sprowadzał się do ustalenia, czy w świetle zgłaszanych przez pozwanego zarzutów dotyczących niechęci powoda do ugodowego i ratalnego rozwiązania sporu, powodowi przysługiwało roszczenie w żądanej pozwem wysokości, oraz czy pozwany powinien ponosić koszty tego postępowania.

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości, nie było też kwestionowane w całości co do zasady i wysokości przez pozwanego.

Jak stanowi art. 69 ust. 1 Ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe (Dz.U.02.72.665) przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na określony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu. Zgodnie natomiast z treścią przepisu art. 76 powyższej ustawy, zasady oprocentowania kredytu określa umowa kredytu.

Przechodząc do zarzutu pozwanego odnośnie przedwczesności powództwa i nieuznania starań pozwanego o ratalne i kompleksowe rozliczenie się z długu wobec powoda, należy stwierdzić, że z porównania dat wynika, że powód złożył pozew po upływie terminu do zaspokojenia roszczenia zakreślonego pozwanemu w wezwaniu z dnia 10.9.2015r. Pozwany dopiero po wytoczeniu powództwa w tej sprawie , bo pod koniec kwietnia 2016r wystąpił o zawarcie z powodem ugody, co wynika wprost z pisma pozwanego z dnia 26.4.2016r załączonego do sprzeciwu.

Niestety nie ma instrumentów prawnych aby zmusić kogoś do zawarcia umowy-ugody, jeśli ktoś tego nie chce i zamierza dochodzić spłaty długu w całości. Tak właśnie zachował się powód , nie chciał negocjować ugody, tylko przystąpił do czynności prawnych, uprawnionych przepisami prawa, tj. złożenia pozwu do Sądu, celem uruchomienia procedury odzyskania długu wymagalnego w całości od 12.10.2015r i miał do tego prawo, choć można to oceniać różnie w kategoriach moralnych.

W niniejszej sprawie pozwany nie kwestionował tego, że korzystał z przyznanego mu kredytu, wskazał , że w związku z trudną sytuacją finansową , spłata zadłużenia nie była regularna i nie następowała w pełnych wysokościach wynikających ze wskazań salda zadłużenia zgodnie z harmonogramem spłat .

Wiarygodnym uzasadnieniem twierdzeń pozwanego w tym zakresie jest wyżej wskazane elektroniczne zestawienie operacji na rachunku pozwanego oraz korespondencja z powodem w celu zawarcia ugody . Zważyć zaś należy, iż zgodnie z obowiązującą w postępowaniu cywilnym zasadą rozkładu ciężaru dowodu, strona, która z danego faktu wywodzi skutki prawne, obowiązana jest fakt ów wykazać (art. 6 k.c.), nadto, to strony mają dążyć do wyjaśnienia istotnych okoliczności sprawy, a w razie nieuzasadnionej bierności dana strona naraża się na sankcję w postaci przegrania procesu.

Wobec powyższego, w ocenie Sądu, powód podolał ciężącemu na nim obowiązkowi w powyższym zakresie.

W tym miejscu należy wskazać, iż w oparciu o materiał dowodowy zgromadzony w niniejszej sprawie Sąd nie dopatrywał się , by obciążenie pozwanego odsetkami było sprzeczne z treścią umowy o kredyt.

Odsetki mogły obciążać pozwanego, a co więcej powstanie ich było konsekwencją działań samego pozwanego, który wbrew ciążącemu na nim obowiązкови zaprzestał dokonywania regularnych spłat rat.

Mając na względzie powyższe, Sąd uwzględniając powództwo w zakresie kwoty pozostałej do spłaty na dzień orzekania, orzekł jak w punkcie I wyroku, na podstawie art. 69 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 roku Prawo bankowe (tekst jednolity: Dz. U. z 2015 roku, poz. 128 ze zmianami) Sąd zasądził kwotę 1589, 50 zł złotych, czemu dał wyraz w punkcie I wyroku.

Wobec treści art. 481 § 1 i 2 k.c. stanowiącego, że jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi, natomiast jeżeli stopa odsetek nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe, przy czym gdy wierzytelność jest oprocentowana według stopy wyższej niż stopa ustawowa, wierzyciel może żądać odsetek za opóźnienie według tej wyższej stopy. Zgodnie z art. 482 § 1 k.p.c. od zaległych odsetek można żądać odsetek za opóźnienie dopiero od chwili wytoczenia o nie powództwa, chyba że po powstaniu zaległości strony zgodziły się na doliczenie zaległych odsetek od dłużnej sumy, w zakresie żądanych odsetek ustawowych liczonych za okres od dnia 1.1 2016r, następującego po dniu ich wymagalności, do dnia zapłaty, powództwo jest w pełni uzasadnione.

Art. 320. k.p.c. stanowi, że, w szczególnie uzasadnionych wypadkach sąd może w wyroku rozłożyć na raty zasądzone świadczenie, a w sprawach o wydanie nieruchomości lub o opróżnienie pomieszczenia - wyznaczyć odpowiedni termin do spełnienia tego świadczenia.

Niniejszy przepis zezwala więc Sądowi na dokonanie modyfikacji sposobu spełnienia zasądanego świadczenia poprzez ustalenie rat spłaty, dając możliwość orzekania o sposobie spełnienia świadczenia w sposób bardziej dogodny dla zobowiązanego, aniżeli wynikałoby to z regulacji prawa materialnego. Nie ulega wątpliwości, iż skorzystanie z tego uprawnienia możliwe jest tylko w szczególnie uzasadnionych przypadkach i Sąd powinien korzystać z tego uprawnienia wyjątkowo i ze szczególną ostrożnością. Za szczególnie uzasadnione uznać należy sytuacje, w których ze względu na stan majątkowy, rodzinny, czy zdrowotny spełnienie zasądanego świadczenia byłoby dla pozwanego niemożliwe do wykonania lub w każdym razie bardzo utrudnione; jednakże przy równoczesnym wzięciu pod uwagę sytuacji finansowej i interesów wierzyciela. Z uwagi bowiem na fakt, że rozłożenie na raty zasądanego świadczenia wiąże się z określoną zmianą wysokości zobowiązania (zmniejsza je w zakresie odsetkowym), rozważając zastosowanie przepisu art. 320 k.p.c. nie można kierować się jedynie sytuacją materialną dłużnika, ale należy brać pod uwagę także interes wierzyciela, bowiem rozłożenie na raty należności powoduje, że wierzycielowi nie przysługują odsetki od świadczeń ratalnych za okres pomiędzy wydaniem wyroku a datą płatności poszczególnych rat (tak Sąd Najwyższy w uchwale 7 Sędziów z dnia 22 września 1970 roku, sygn. akt III PZP 11/70, OSNCP 1971/4/61). Przy czym jednolicie przyjmuje się w orzecznictwie, że rozłożenie na raty może mieć miejsce tylko wtedy, gdy w sprawie zostanie wykazane, że pozwany będzie w stanie realizować spłatę w ratach, że będzie dysponować środkami dla wykonania tak zmodyfikowanego obowiązku.

Odnosząc te rozważania do pozwanego M. B., należy stwierdzić, że jednorazowe spełnienie zasądanego świadczenia byłoby dla pozwanego niemożliwe do wykonania lub w każdym razie bardzo utrudnione i spowodowałoby utratę płynności finansowej i dodatkowe zadłużenie, które z kolei pogrążyłoby Go w spiralę długów. Natomiast ratalna spłata spowoduje, że będzie w stanie systematycznie i terminowo spłacić należność, wierzyciel będzie miał realną możliwość odzyskania swoich pieniędzy w przewidywalnym terminie wraz z odsetkami.

Pozwany jest młodym człowiekiem, który ma możliwości zarobkowe, pracuje i zarabia 2100 zł, nie ma nikogo na utrzymaniu, to gwarantuje spłatę rat w terminach zakreślonych przez Sąd.

O kosztach procesu w pkt III sentencji wyroku Sąd orzekł zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu na podstawie art. 98 kpc i art. 108 kpc w zw. z § 6 pkt 3 w zw. z § 2 ust. 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych, nie obciążając pozwanego

kosztami procesu w całości. Sąd uznał, iż w niniejszej sprawie zachodzi szczególnie uzasadniony przypadek, o którym mowa w treści przepisu art. 102 k.p.c., w szczególności Sąd w wyniku przeprowadzonej analizy sytuacji przedstawionej przez pozwanego w zakresie sposobu prowadzenia windykacji przez powoda, znalazł uzasadnienie dla skorzystania z dobrodziejstwa określonego we wskazanym wyżej przepisie z powodu młodego wieku pozwanego, braku odpowiedniej wysokości dochodów relatywnej do wysokości zadłużenia i chęci spłaty długu. W tej sytuacji obciążanie pozwanego kosztami procesu byłoby sprzeczne z zasadami współżycia społecznego. Na koszty tej sprawy w kwocie 1247 zł składają się: 30 zł –opłata od pozwu, 17 zł- opłata od pełnomocnictwa, 1200 zł –wynagrodzenie pełnomocnika.